

Röd seger

Även efter detta val går solen upp och tågen går precis som efter den dramatiska valnatten 1976. Den nästan överkliga känslan av normalitet som alltid in finner sig efter ett val får dock inte förleda till tron att allt är sig likt. Den röda segern den 19 september kommer att leda till förändringar – och högst påtagliga sådana – såväl i samhällsklimatet som i den enskildes levnadsvillkor.

Skattehöjningar är att vänta. Socialdemokraterna kan omöjligen infria sina valloften om karensdagarna, pensionerna m m utan att höja momsen eller arbetsgivaravgifterna. I en rad kommuner har socialdemokraterna aviserat skattehöjningar. Dessa kommer nu att genomföras.

Lika påtagligt för den enskilde blir att den liberalisering och avbyråkratisering av samhället som inleddes under borgerlig regeringstid nu kommer att förbytas i sin motsats. Under svärmotsägbar motivering av att åtgärderna utgör ett led i kampen mot ekonomisk brottslighet och annat otyg i samhället kommer etableringskontroll, nya generalklausuler och nya restriktioner att införas. Kontrollinstrumenten kommer att byggas ut.

Byråkratiseringsvågen tar ny fart. Bakom alla socialdemokratiska förslag om nya styrintstrument, fonder och branschråd, anas härskaror av tjänstemän och travar av blanketter till förfång för den enskildes rörelsefrihet.

Korporatiseringen av samhället kommer att fortgå. Under stor publicitet och majestätiska former inbjuder Olof Palme olika organisationer och företrädare för olika samhällsintressen till överläggningar. Vad som där framkommer kommer sedan att med skicklighet ut-

nyttjas för att redan från början diskreditera oppositionens alternativa lösningar. De breda uppgörelser som Olof Palme säger sig eftersträva kommer säkert lika ofta att sökas utanför riksdagen som i den. Bakom den socialdemokratiska regeringen – dominerad av politiker – anas LO och dess ledande förbund som en tung maktfaktor.

Är då höstens val en omröstning för socialisering, som vpk-ledaren Lars Werner uttryckte det på valnatten? Nej, självfallet inte. Socialdemokraterna har under valrörelsen, vecka efter vecka, sålt ut bitar av sitt program. Fondfrågan har man sökt desarmera, frågan om skolbetygens vara eller icke vara likaså. I valrörelsens sista skälvande minut gick (s) så långt att de to m beslöt sig för att lugna oroliga sparare i Gösta Bohmans skattesparsystem genom att säga att det inte omedelbart skulle avskaffas.

Socialdemokraterna har inte vunnit valet på grund av förslagen om fondsocialism utan trots fonderna. Väljarna har inte tagit fondhotet på tillräckligt allvar utan mera intresserat sig för andra frågor: arbetslösheten, den påstådda sociala nedrustningen, det borgerliga regeringsalternativets svaghet. Kanske har allvaret i Sveriges ekonomiska läge ännu inte i tillräcklig grad blivit en realitet för väljarna.

Nu är det socialdemokraternas tur att i regeringsställning möta 80-talets förändrade verklighet. Deras utgångsläge är inte gott. Skall vallöftena infrias och klassisk socialdemokratisk interventionistisk politik återkomma, resulterar detta i skattehöjningar, ökade prisstegringar, försämrad konkurrenskraft hos näringslivet och ökade budgetunderskott.

Demokratiseringen

Det socialdemokratiska receptet att med hjälp av ökade statliga utgifter expandera sig ur krisen kan bli lika fort avslöjat i Sverige som i Mitterrands Frankrike.

De borgerliga, vars uppgift nu är att föra en konstruktiv oppositionspolitik,

måste oförskräckta av valresultatet fortsätta att föra ut sin kärva politik för hur Sveriges ekonomi skall saneras. Ett konsekvent fasthållande vid det marknads-ekonomiska alternativet är de borgerligas möjlighet att vinna valet 1985.

Det socialdemokratiska receptet att med hjälp av ökade statliga utgifter expandera sig ur krisen kan bli lika fort avslöjat i Sverige som i Mitterrands Frankrike. De borgerliga, vars uppgift nu är att föra en konstruktiv oppositionspolitik, måste oförskräckta av valresultatet fortsätta att föra ut sin kärva politik för hur Sveriges ekonomi skall saneras. Ett konsekvent fasthållande vid det marknads-ekonomiska alternativet är de borgerligas möjlighet att vinna valet 1985.

Det socialdemokratiska receptet att med hjälp av ökade statliga utgifter expandera sig ur krisen kan bli lika fort avslöjat i Sverige som i Mitterrands Frankrike. De borgerliga, vars uppgift nu är att föra en konstruktiv oppositionspolitik, måste oförskräckta av valresultatet fortsätta att föra ut sin kärva politik för hur Sveriges ekonomi skall saneras. Ett konsekvent fasthållande vid det marknads-ekonomiska alternativet är de borgerligas möjlighet att vinna valet 1985.